

Nr 1.

Af herr **Räf m. fl.**, om höjning af de värnpliktiges dag-aflöning.

Alltsedan jag blef riksdagsman hafva gång efter annan motioner blifvit väckta i syfte att få dagaflöningen åt de värnpliktige höjd. Jag tillåter mig i detta afseende hänvisa till motionen nr 32, som år 1903 väcktes i Första kammaren. Och samma år väcktes i Andra kammaren ej mindre än fyra motioner, nämligen nr 16, 22, 52 och 79, år 1904 nr 73, 79 och 121 samt år 1905 nr 39, 105 och 110 i samma syfte. Motionärerna hafva i allmänhet varit landtmannapartister. Men i några fall hafva motionerna härstammat ifrån andra partier. Och under sakens behandling hafva medlemmar ifrån Andra kammarens samtliga partier genom instämmanden uttryckt sina sympatier för saken i fråga.

Visserligen har Riksdagen hvarje gång afslagit ifrågavarande framställningar. Men majoriteternas röstöfvervikt har ej varit särdeles stor.

Det kan således icke förnekas, att den sålunda framburna önskan har en ganska allmän anslutning hos äfven sådana personer, som känna ansvar för sina handlingar.

Läser man omsorgsfullt igenom alla de af mig här ofvan angifna motionerna samt af dessa föranledda utskottsutlåtanden och diskussionsprotokoll, torde man också nödgas medgifva, att de skäl, som uttalats emot framställningen i fråga, ingalunda äro af den praktiska styrka som motpartens skäl.

Ideellt sedt, kan det väl sägas och äfven försvaras, att den värnpliktige borde vara tacksam för att få inhämta nödvändiga kunskaper till sitt lands försvar och således icke erhålla någon kontant ersättning för att inhämta denna kunskap. Men vi lefva icke uti någon ideell värld. Däröfver påminna väl också, och det nästan i första rummet, alla dessa krigsrustningar.

Det förhåller sig ej heller så, att, då det en gång måhända gäller att offra lif och blod, detta sker endast för att rädda sitt eget lif. Nej, man gör det också för att rädda bland annat landets och den enskildes ekonomiska oberoende. Och därvid torde det ej kunna sägas, att den som ej äger »två styfver» och den som måhända äger miljoner hafva lika stor anledning till offret i fråga.

Nu bör det å andra sidan villigt medgifvas, att med vårt nuvarande skattesystem omkostnaderna för försvaret till så stor del falla på de i ekonomiskt afseende mera oberoende klasserna, att de mindre bemedlade icke hafva någon rimlig anledning klaga öfver den för militära ändamål behöfliga uttaxeringen. Men ej heller detta förhållande torde kunna få anses göra en förhöjd dagaflöning till de värnpliktige öfverflödig.

Men då motionen skulle blifva alltför vidlyftig, om jag skulle utveckla alla de skäl, som tala till förmån för en höjd dagaflöning, och de under sakens föregående behandling i riksdagen i sådant afseende framförda skälen synas mig vara öfvertygande, så beder jag få hänvisa till dessa skäl och härmed endast värdsamt anhålla,

det Riksdagen måtte besluta, att dagaflöningen till de värnpliktige under deras vapenöfning bestämmes till 50 öre pr dag samt att denna aflöning skall utgå äfven innevarande år.

Stockholm den 16 januari 1912.

E. Räf.

Carl F. Sjöberg.

Bernhard Nilsson.

J. A. Jonsson.
